

MÁRINEK - ANEB LIDĚ PSŮ I BEZPSŮ

Červenec, 22 března 2007

Dlouhá léta jsem věřila, že je na světě všechno správně rozdělené, umravené - lidé, zvířata, ptáci, ryby, plazíci, hmyz, bakterie a další souputníci. Lidé, kteří se světem pohybují pátivázání ke svým psům, jsem považovala za poněkud dšinské, nesamostatné a prostědnictvím zvířat si prodlužující sebevědomí.

Něco jako s auty - řím většící pes, tím většící jsem king. Ještě jak tak jsem uznopuštěných, kteří nenašli nic vhodnějšího, než chlupatého páchnoucího vrtichvosta. Nesmírně mě vadilo, že pod okny mám pomalu víc psích hovínek než stonků trávy, že každým rohem je obříván, že nemohu jít vy smetít bez toho, aniž bych se rozhlédla, ze které strany a kam mne kousne nějaký volně pobíhající štvěrněc. Prý i podle šetnosti psích exkrementů na metr se poznává úroveň národa... Poměrně proto nesu některé projevy lásky pánečků věřitivě. Neměla bych kritizovat, když jsem sama nejspíše stejná, ale zdá se mi, že by se mohlo uloupnout trochu té lásky ve prospěch mláťat lidských...

Podívejte se do šekárny u veterináře. S jedním pacientem se tam těse celá rodina. Není nic, za co by se nemocné zvířátko muselo napomenout. Až dšlá, co dšlá, loušiči škuje, okusuje, obtšuje, halásí... Za sebemenší útrapy dostává lahdky na usmířenou, jsou hškána, chována, oláskována. Zato v šekárně dštského štědiska odevzdaně hodiny a hodiny sedí rozpálené dštičky v doprovodu otupených unavených maminek. Trpšlivě šekají na pokyn "dalš prosím". Pšmi projevech sebemenšeposednosti jsou napomínané: "Nejsou tam pšeci jediní a jak by to vypadalo, kdyby si kdekdo mohl dšlat co chce..." Dšti musejí být rozumné, jsou pšeci už velké a vědí, že maminka toho má ještě moc... Víme, že naše štyšná havš se nemá š verbálně bránit, jsou bezmocní a zcela na nás odkázaní, což jim nikdo neubírá. Ale nejsou naše mláťata na tom obšas hš? Bohušel, dš dš dobu zájem o druhé natoš tšeti klesá, rodiny si opatšují ponejvíce jen jednu jedinou odnoš. Ale - dvě dšti nahrazují rodiš a teprve tšeti je "šrodš". Šnad to zní moc vlastenecky, ale je mi smutno, když štu, že poslední dobou v šechách víc lidí umírá než rodí, že je u nás víc lidí staršich než mladých. Je prý i menš zájem o adopci. Kojenecké ústavy a dštské domovy jsou plnějšící a plnějšící; budou pošady typu "Chcete mš?" i pro holšičky a kluky? Já vím, nec se unést - a tak proším aktivisty i pšiznívce ochránců zvířat, které jsem šnad pšedchozími ššky poboušila mne nekamenovali. Kdo by se pak staral o našeho milovaného Mšrinka? dšniela